

עמ"ת 4106/04/15 - עירן אלקנה לייזנר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 4106-04-15 לייזנר (עציר) נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופטת תמר נאות פרי
העורר עירן אלקנה לייזנר (עציר)
נגד המשיבה מדינת ישראל

החלטה

ערר על החלטת ביהמ"ש השלום בקריות (כב' השופטת הבכירה לאופר-חסון) מיום 23/3/15 במ"ת 33261-03-15, אשר במסגרתה הורתה כב' השופטת קמא על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

כללי -

1. כנגד העורר הוגש כתב אישום ובו נטען, כי ביום 6/3/15, הוא תקף את המתלון, יליד 1946, וזאת בחדר המדרגות של הבניין בו מתגוררים המתלון ואחותו של העורר. הטענה הינה כי בין העורר לבין המתלון הייתה מחלוקת ובעקבותיה תקף העורר את המתלון יחד עם נתנאל, בעלה של אחותו של העורר (להלן: "נתנאל"). כאמור בכתב האישום, במסגרת התקיפה העורר תפס את המתלון בגרונו, חנק אותו, הכה בו במכות אגרופ, והכל בעוד נתנאל תופס את ידיו של המתלון ומצמידו לקיר. למתלון נגרמו כתוצאה מהתקיפה המטומה ונפיחות בקרקפת, סימנים כחולים בצד שמאל של הפנים, שפשוף מעל הגבה, נפיחות בלחי שמאל ואדמומיות.
2. עקב האמור, מיוחסת לעורר עבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, מכוח סעיף 368(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 + סעיף 29(א) לחוק העונשין.
3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה כנגד העורר בקשה למעצרו עד תום ההליכים.
4. לאחר שמיעת טענות הצדדים, קבעה כב' השופטת בהחלטה נשוא הערר, כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית מספקת להוכחת הנטען בכתב האישום; כי קיימת עילת מעצר וכי החלופה שהוצעה אינה יכולה לשמש תחליף נאות ומספק - ועל-כן הורתה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.
5. בהודעת הערר, כמו גם במהלך הדיון, טוען העורר טענות רבות באשר לתשתית הראייתית. לשיטתו, לא קיימות ראיות לכאורה, ולחילופין - כי התשתית אינה בעוצמה גבוהה ובמצב דברים זה - יש להסתפק בשחרור בתנאים. עוד טוען העורר, כי אף אם קיימות ראיות, היה מקום להסתפק בחלופת המעצר שהוצעה, דהיינו שחרור בהרחקה או לחילופין מעצר בית חלקי בפיקוח אמו ואחותו.

6. המדינה מנגד, סומכת ידיה על החלטת ביהמ"ש קמא ומבקשת לדחות את הערר.

דין והכרעה -

7. שקלתי את טענות הצדדים ולאור הטיעונים המפורטים לגבי התשתית הראייתית הקיימת (או שלא קיימת), אף עיינתי בתיק החקירה שהושאר לעיוני.

8. עמדתי, כי דין הערר להידחות.

התשתית הראייתית -

9. איני שותפה לעמדת הסניגור לגבי כך שהראיות אינן קיימות או שהן קיימות בעוצמה נמוכה. אפנה בהקשר לזה למסמכים הבאים מתוך תיק החקירה אשר הצטברותם מלמדת לשיטתי על כך שקיימות ראיות לכאורה ברף אשר בוודאי שמספיק לצורך השלב הדיוני בו אנו נמצאים :-

10. ההודעה הראשונה שמסר המתלון הייתה ביום 7/3/15 בשעה 09:58. בהודעה זו מסר, כי ביום האירוע, יום קודם לכן, 6/3/15, הוא נפגש עם העורר ובין השניים הוחלפו דברים, לרבות קללות באשר לחסימת גרם המדרגות באמצעות אופניים, באשר לכך שלא מנקים כראוי את חדר המדרגות, לרבות השמעת קללות כגון "רוסי מסריח" לעברו. המתלון מתאר כי העורר תפס אותו בידיו בגרון וניסה לחנוק אותו כאשר נתנאל תופס אותו בידיים ולאחר מכן העורר התחיל להוריד את ידיו מהגרון והחל לתת לו אגרופים בפנים (שורות 14 עד 17). החוקר מציין בשלב זה, כי המתלון הצביע על חבלות בפניו ועל גרונו וכי הוא אכן מבחין בחבלות שמתאימות לתיאור התקיפה.

11. המתלון עוד מסביר, כי בשלב זה הוא פחד לערב את המשטרה, לא ידע למי עליו להתקשר וחיכה עד אשר תבוא בתו ותוכל לסייע לו. מעבר לכך שההודעה כאמור מהווה בסיס ראייתי אשר כשלעצמו מספיק לשיטתי, אזי שיש בכך כדי לספק הסבר לעובדה שהתלונה למשטרה הוגשה רק למחרת היום (נושא אשר לשיטת הסניגור מהווה כרסום בתשתית הראייתית אך לשיטתי - לא כך הם פני הדברים).

12. העדות השניה שנגבתה מהמתלון ביום 12/3/15 בשעה 14:20 - מחזקת ותומכת בתשתית הראייתית. המתלון חוזר על תיאור התקיפה, מפרט פרטים נוספים באשר לחילופי הדברים, מאשר שאף הוא דחף את העורר לאחר שהעורר החל לתקוף אותו ואף הוא וחוזר שוב על הטענה לגבי כך שהעורר תפס אותו בצווארו והנחית עליו מהלומות אגרופ.

13. בתמיכה לגרסת המתלון יש אף להפנות לתמונות המתעדות את החבלות (מסמך ל"ו בתיק החקירה) אשר מהן עולה כי קיימות חבלות במצח ומעל הגבה, וניתן לראות סימנים כחולים מרובים וברורים על כל הצוואר החל מהסנטר ועד החלק התחתון של הצוואר.

14. בנוסף יש לראות שבין המתלון לבין העורר התקיים עימות אשר במסגרתו חזר המתלון על הטענה לגבי התקיפה, מאשר שגם הוא תקף "בחזרה" את העורר בניסיונו להרחיקו ממנו.

15. עוד אפנה לעדות של הבת של המתלון מיום 12/3/15 בשעה 16:57 - אשר פגשה את המתלון, בשעה 17:30 ביום האירוע, ומתארת את מה שמסר לה ואת החבלות שראתה על גופו - אשר מתאימות לתיאוריו בדבר

המעשים של העורר.

16. העדות של נתנאל מיום 7/3/15 בשעה 12:31 פותחת בכך שהוא לא תקף את "הזקן" (כלשונו) אלא שהוא ניסה להפריד בינו לבין אחר. כאשר הוא מתבקש לספר מיהו אותו "אחר", הוא מנסה להתחמק בשלב הראשון ולאחר מכן לוחש לשוטר החוקר שהמדובר בעורר (עמ' 2 שורה 10). בהמשך חקירתו, נתנאל מאשר שהיו חילופי דברים בין הצדדים, לרבות קללות וכאשר הוא מתבקש לתאר כיצד התחיל העימות הפיזי, הוא מוצא לנכון לציין כי הוא "לא יודע איך זה הגיע פתאום" (שורה 23). הוא טוען שהמתלון דחף את העורר ואז כלשונו "הם תפסו אחד את השני" והוא ניסה להפריד ביניהם. כאשר הוא נשאל כיצד יכול להיות שהמתלון נחבל בפניו אם האירוע היה כפי שהוא מתאר, דהיינו, שהמתלון והעורר רק דחפו האחד את השני והוא רק ניסה להפריד ביניהם, הוא משיב שהוא לא יודע (עמ' 3 שורה 44). אני סבורה, שעדותו זו קושרת את המתלון והעורר ואף את נתנאל עצמו לאירועים המיוחסים להם ואני מוצאת שיש קושי לייחס משקל מיוחד לתיאור של נתנאל בדבר התפתחות האירועים וניכר היה שהוא מנסה להרחיק עצמו ומנסה לכפות על העורר (ואזכיר, שבשלב הראשון הוא ניסה להימנע מלמסור את שמו של העורר).
17. בחקירתו של העורר ביום 10/3/15 בשעה 22:58, מתאר העורר את האירוע כך שבינו לבין המתלון הושמעו גידופים, כי המתלון היה שתוי וכי המתלון "חנק אותו בגרון, הדביק אותו לקיר", הוא התחיל להרגיש שהוא מאבד את הנשימה, ניסה להרחיק את המתלון, אך המתלון היה זה שהשתולל והמשיך לחנוק אותו ובשניה שהמתלון שיחרר את אחיזת החניקה - אחותו של העורר ונתנאל משכו את העורר הביתה. לטענתו, המתלון ניסה להרוג אותו - וראו את תיאוריו בעמ' 2 שורות 6 עד 12.
18. כבר בשלב זה יצוין, כי העורר מסביר שהמתלון היה אדם מאד מבוגר (שורה 14), וזאת אני מעירה בהתייחס לטענת הסניגור לפיה על מנת לייחס לעורר עבירה של תקיפת זקן, יהיה צורך להוכיח שאכן המתלון עונה על הגדרת "זקן" בחוק, אם כי כפי שכבר הערתי לא זו הנקודה הקריטית אשר אותה יש ללבן טרם מתן הכרעה בערר הנוכחי.
19. כאשר נשאל העורר מדוע לא הגיש תלונה במשטרה אם אכן המתלון ניסה להרוג אותו (וראו שהוא חוזר בחקירתו פעם נוספת על הטענה לפיה המתלון "בא אלי במטרה לרצוח אותי" - שורה 16), הוא מסביר שהוא "בא ממקום שהוא לא מסוגל להתלון". אמר ולא יסף (שורה 28). כאשר הוא נשאל כיצד קיבל המתלון את החבלות בפניו אם התיאור של העורר הוא הנכון - משיב העורר כי הוא לא יודע וכי אולי הוא קיבל מכה מהקיר (עמ' 3 שורה 44).
20. עדותה של אחותו של העורר, הגב' אורית, אשר נגבתה ביום 11/3/15 בשעה 19:24 - תומכת בגרסת ההגנה, כאשר אף לשיטתה המתלון תקף את העורר וניסה לחנוק אותו. יש כמובן משקל מסוים לעדותה, הגם שנגבתה חמישה ימים לאחר האירוע, כאשר מן הסתם היה סיפק בידה לשוחח עם נתנאל באשר לאירועים, אך יש לציין כי בסוף החקירה היא נשאלת כיצד יתכן שהיא מתארת את האירועים וטוענת שהיא ראתה את המפגש ואת התקיפה של העורר, שעה שנתנאל טוען שהיא לא הייתה במקום במועד התקיפה וכי רק הוא והעורר היו (עמ' 3 לחקירתו של נתנאל שורה 46) וכאשר העורר עצמו מסביר שהאחות הייתה בבית בזמן שכל האירוע התרחש (חקירתו של העורר בעמ' 3 שורה 49) - והעדה, האחות, לא מספקת הסבר מניח את הדעת לכך שלטענתה היא ראתה את הכל למרות שהשניים האחרים (העורר ונתנאל) טוענים שהיא לא ראתה את האירוע עצמו.

21. דומה, כי מהאמור עד כה ברורה המסקנה של ביהמ"ש קמא הנכבד לפיה קיימות ראיות לכאורה לגבי המעשים המיוחסים לעורר. אף אם הפעיל המתלונן כוח "שכנגד", לשיטתי, התשתית הראייתית המתוארת מעלה מהווה בסיס לאפשרות שעובדות כתב האישום תוכחנה. לכן, לא מצאתי שיש כל סיבה לסטות ממסקנת ביהמ"ש קמא הנכבד אשר לאחר שבחן את הראיות ולאחר שנתן את דעתו לטיעונים המפורטים של הסניגור המלומד, קבע שאכן קיימות ראיות לכאורה.

עילת המעצר -

22. לא הועלו טענות חד משמעיות לגבי היעדר עילת מעצר ובכל אופן, במצב הדברים המתואר מעלה, עמדתי היא כי קיימת עילת מעצר. אף אם עשויה להיות מחלוקת לגבי השאלה אם המתלונן עונה על ההגדרה "זקן", אזי שהמדובר בתקיפה אלימה אשר מקימה עילת מעצר.

23. בהקשר זה עוד יוער, כי לחובתו של העורר עבר פלילי מכביד ועשיר אשר רצוף בעבירות, לרבות עבירות אלימות והדבר מצטרף למסקנה בדבר מסוכנות לכאורית המגבשת עילת מעצר.

חלופת מעצר -

24. החלופה שהוצעה בביהמ"ש קמא הייתה להסתפק בהרחקה מהעיר נהריה, שם מתגורר המתלונן, ולחילופין - מעצר בית בפיקוח אמו של העורר ואחותו. כב' השופטת קמא שמעה את המפקחות המוצעות ומצאה כי הן לא יכולות לספק חלופה הולמת בנסיבות, לרבות לאור כך שהאם עובדת והאחות מעורבת בתיק ואף אמורה לשמש כעדה בתיק.

25. לא מצאתי שיש מקום להתערב אף במסקנה זו. במהלך הדיון ביקש הסניגור להציע חלופה נוספת במקום שונה ועם מפקחים שונים, אך ההצעה לא גובשה בצורה קונקרטית וממילא מן הראוי היה להעלות את ההצעה בפני כב' השופטת קמא ולא במסגרת הערר. מדבריו של כב' המאשימה אני למדה שכב' השופטת קמא לא סברה שיש מקום לנעול את הדלת בפני העורר ככל שיבקש להציע חלופה, שכן למרות הקביעה בדבר ראיות ולמרות הקביעה בדבר עילת מעצר, ניתן למצוא דרך לאיין את המסוכנות בדרך שתפגע בצורה פחותה בחירותו של העורר ויכול מאד להיות שלו תוצע חלופה טובה יותר מאשר הרחקה מנהריה, כב' השופטת קמא תמצא לנכון לקבל את החלופה.

נוכח האמור - הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ז ניסן תשע"ה, 16 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.